

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819206745
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8819206745.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: R. X., nar. XX.X.XXXX, U., K.. X.Z. - K., proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, 1 Boulevard Haussmann, 750 09 Paríž, Francúzska republika, konajúci na území SR prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, zast.: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie sumy 140,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranou nad Topľou č.k. 10Csp/211/2019 - 83 zo dňa 07.07.2020, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I.

II. Mení rozsudok vo výroku II. o trovách konania tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

III. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných i odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 140,- Eur do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku na účet žalobkyne: IBAN: Y. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Výrokom II. vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Zároveň konštatoval, že o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 2, § 456, § 457 Občianskeho zákonníka a podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že je nepochybné, že zmluva uzavretá medzi stranami je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa zároveň, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi stranami sporu boli uzavreté zmluvy ktoré majú charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z.. Tieto musia obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi spoločnosťou O. Y. a.s. a žalobkyňou bola dňa 9.12.2014

uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere. Podľa zmluvy bol žalobkyni poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 355 Eur, ktorý sa zaviazala pri akontácii 40,- Eur splácať v splátkach po 42,28 Eur a to v 10-tich mesačných splátkach. RPMN činila 26,82 % a ročná fixná úroková sadzba predstavovala 24 %. Poplatok za poistenie predstavuje 6,99 %. Konečná splatnosť bola 15.10.2015. Na tom istom formulári spoločnosť O. Y. a.s. a žalobkyňa uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Podľa zmluvy bol žalobkyni poskytnutý revolvingový úver vo výške 5000,- Eur, pri aktuálnej výške úverového rámca 600,- Eur, ktorý sa zaviazala splácať v splátkach min. 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší násobok 300,- Eur, pri fixnej úrokovej miere 26,68 % a RPMN vo výške 46,36 %. Poplatok za poistenie predstavuje 6,99 %. Tak ako žalobkyňa tvrdí, išlo v jej prípade o vnútený revolving, ktorý bol súčasťou formulárovej zmluvy žalovaného, pôvodne spoločnosti O., kde pôvodne chcela uzavrieť iba zmluvu na kúpu spotrebného tovaru, ale súčasťou tejto zmluvy bol aj vnútený revolving, spočívajúci v poskytnutí pôžičkovej karty. To, ako žalovaný tvrdí vo svojom vyjadrení k žalobe, že žalobkyňa z tohto revolvingového účtu aj reálne čerpana a tým mala prejavíť svoj súhlas s uzavretím tejto revolvingovej zmluvy, je v tomto kontexte je úplne irelevantné a žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako si uplatňuje v žalobe, z titulu platenia tohto revolvingu a jeho príslušenstva. Súd prvej inštancie poukázal na ustálenú právnu prax, napr. rozsudok KS PO, sp.zn. 6Co/69/2016 zo dňa 27.4.2017. Tu žalobca namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z tohto rozsudku vyplýva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Revolvingový úver, ktorý sledoval žalovaný uzavrieť, bol obsiahnutý vo formulárovej (typovej štandardnej a pod.) úverovej zmluve o poskytnutí iného úveru (355,- Eur). Odvolací súd nemal dôvod na odklon od rozsudkov súdov, ktoré v obdobných prípadoch označili právny úkon za neperfektný a z hľadiska nedodržania písomnej formy vyžadovanej zákonom a absencie vôle zo strany spotrebiteľa za neplatný.

4. V danom prípade žalobkyňa mala záujem o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere na nákup tovaru alebo služby vo výške 395,- Eur. Ak ho chcela získať, musela podpísať zmluvu pripravenú na vopred predtlačenom formulári, ktorý popri časti 1, kde je upravená zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú mal spotrebiteľ záujem, obsahoval aj časť 2 upravujúcu zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Tento úkon nebol v danom okamihu vo sfére záujmu žalobkyne, pretože podpisom želanej zmluvy o úvere sa spotrebiteľka súčasne podpísala aj pod tú časť textu, ktorá sa týka aj dojednania revolvingového úveru, a teda zmluva o revolvingovom úvere jej bola nanútená. Takéto konanie možno kvalifikovať ako nekalú praktiku. Obchodná praktika sa podľa ustálenej súdnej praxe považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Nekalé obchodné praktiky sú zakázané a právny úkon dosiahnutý nekalou obchodnou praktikou je v demokratickej spoločnosti nežiaduci. Išlo o vnútený revolving spočívajúci minimálne v tom, že podmienkou pre uzavretie Zmluvy na kúpu spotrebného tovaru bol aj podpis revolvingovej zmluvy, ktorá bola súčasťou predtlačenej formulára, preto žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ide o spojené zmluvy, ktoré boli dohodnuté spoločnosťou Cetelem so žalobkyňou na jednej formulárovej zmluve, ktorá obsahuje až 3 zmluvy, a to zmluva o spotrebiteľskom úvere, o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty, a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb. Je možné konštatovať, že revolving bol žalobkyni vnútený i napriek tomu, že z neho začala čerpať. Z prehľadu platieb k zmluve o revolvingovom úvere vyplýva, že žalobkyni bola poskytnutá suma spolu 308,- Eur, pričom uhradila sumu 530,- Eur, z ktorej jej bolo vrátených 8,27 Eur. Žalobkyňa uhradila žalovanému vyššiu sumu, než na akú mu vznikol nárok. Preto je žalovaný povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vyčíslené žalobkyňou na sumu 140,- Eur, uhradenú dňa 30.11.2017, ktorou mal byť celý údajný dlh vyplatený.

5. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade bolo predmetom konania 140,- Eur. Súd žalobe vyhovel v celom rozsahu, a preto zaviazal na trovy žalovaného v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

6. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že súd prvej inštancie

dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP a že súd prvej inštancie nesprávne procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie, že v danom prípade išlo o vnútorný revolving, ktorý bol súčasťou formulovanej zmluvy žalovaného pôvodne O., kde pôvodne chcela žalobkyňa uzavrieť zmluvu na kúpu spotrebného tovaru, ale súčasťou zmluvy bol aj vnútorný revolving spočívajúci v poskytnutí pôžičkovej karty. Tieto závery súdu prvej inštancie nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Žalobkyňa svoje tvrdenia uvádzané v žalobe nijakým spôsobom nepreukázala. V konaní pred súdom prvej inštancie nebola vypočutá a preto ide o nepreukázané tvrdenia žalobkyne. Žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, ktoré pozostáva s povinnosťou tvrdenia a povinnosťou preukázať tieto tvrdenia dôkazmi. Súd prvej inštancie tvrdenia žalobkyne prevzal ako dokázané bez toho, aby tieto tvrdenia mali jednotlivými dôkazmi preukázané a to za situácie keď z listinných dôkazov vyplýva priamy opak, že žalobkyňa zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere osobitne podpísala. Žalovaný namietal nedostatočné nezrozumiteľné odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie konkrétne v bode 32 odôvodnenia, kde nie je zrejmé kedy súd prvej inštancie cituje iné súdne rozhodnutie a kedy sa vyjadruje ku skutkovej a právnej situácii daného sporu. Táto nejasnosť spôsobuje nezrozumiteľnosť a nie presvedčivosť súdneho rozhodnutia. Ďalej žalovaný konštatoval, že dňa 09.12.2014 boli medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a o vydaní kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb. Na základe časti I. žalobkyni ako dlžníkovi bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 355,- Eur. Žalobkyňa pritom osobitne podpísala 1. časť aj 2. časť úverovej zmluvy t.j. každá časť predstavuje osobitnú zmluvu a bola aj osobitne podpísaná. Žalovaný pred súdom prvej inštancie riadne listinnými dôkazmi preukázal, že časť 2 úverovej zmluvy bola žalobkyňou osobitne podpísaná. Čo je uvedené v bode 22 tejto zmluvy. Táto časť 2 úverovej zmluvy bola osobitne oddelená od časti 1 úverovej zmluvy, pričom z obsahu úverovej zmluvy je zrejmé, že v prípade absencie podpisu v časti 2 úverovej zmluvy by došlo len k uzavretiu 1 časti úverovej zmluvy. Tvrdenia žalobkyne v žalobe, že z textu a formulácie predtlačky vyplýva, že pokiaľ chcela získať spotrebný úver musela podpísať aj predtlač listiny, ktorá sa týka iného právneho úkonu, ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti a to uzavretie revolvingového úveru a vydania kreditnej karty nemajú oporu v listinných dôkazoch. Zo žiadneho zmluvného ustanovenia nevyplýva pravdivosť týchto nepreukázaných tvrdení žalobkyne. Súd prvej inštancie rozhodol iba na základe podanej žaloby, vyjadrenia k žalobe a predložených dôkazov, pričom svojím nesprávnymi závermi, ktoré sú nesúladne z listinnými dôkazmi uviedol skutkový stav tak ako sa nestal. Žalovaná namietala ďalej, že v bode 32 odôvodnenia uvedený záver je v priamom rozpore s listinnými dôkazmi a to, že zmluva o revolvingovom úvere bola žalobkyni nanútená. Znova poukázal na to, že 2. časť úverovej zmluvy žalobkyňa osobitne podpísala. Následne svojím aktívnym konaním potvrdzovala svoju vôľu uzatvoriť úverovú zmluvu. Správala sa ako zmluvná strana. K čerpaniu z kreditnej karty žalobkyni nikto nenútil. Bolo na slobodnej a vážnej vôli žalobkyne či bude z kreditnej karty čerpať, alebo nie. Nemôže preto obstať záver súdu prvej inštancie o nanútení úkonu. Okolnosť, že žalobkyňa po čerpaní z kreditnej karty tvrdí, že nemala vôľu uzatvoriť úverovú zmluvu je nutné vyhodnotiť v súlade s existujúcimi listinnými dôkazmi a konaním žalobkyne, ktorá v časti 2 úverovej zmluvy osobitne podpísala, že čerpala z kreditnej karty bez toho, aby namietala akýkoľvek nedostatok vo svojej vôli, alebo v prejave vôle uzavrieť úverovú zmluvu. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu Banskej Bystrici zo dňa 17.10.2019 sp. zn. 43Co/7/2019 v bode 23 z ktorého citoval. Preto žalovaný namietal aj nesprávne právne posúdenie veci a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, alebo navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa mailom (č.l.102) s tým, že považuje rozsudok z hľadiska právneho posúdenia veci a zisteného skutkového stavu za správny. Preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok potvrdil. Zároveň uviedla, že podanie písomne doplní v zákonnej lehote. Doplnenie podania však do spisu predložené nebolo.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuľke a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.12.2021 a zistil, že odvolanie žalovaného proti výroku I. nie je dôvodné a vo vzťahu k výroku II. je potrebné z dôvodu, že

súd prvej inštancie neuviedol v akom rozsahu má žalobkyňa nárok voči žalovanému na náhradu trov konania rozsudok zmeniť.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05). K námietke žalovaného čo do nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Súd prvej inštancie v bode 31 odôvodnenia konštatuje, že mal za preukázané, že medzi spoločnosťou O. Y. a.s. a žalobkyňou bola dňa 9.12.2014 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere. Podľa zmluvy bol žalobkyňi poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 355 Eur, ktorý sa zaviazala pri akontácii 40,- Eur splácať v splátkach po 42,28 Eur a to v 10-tich mesačných splátkach. RPMN činila 26,82 % a ročná fixná úroková sadzba predstavovala 24 %. Poplatok za poistenie predstavuje 6,99 %. Konečná splatnosť úveru bola 15.10.2015. Na tom istom formulári spoločnosť O. Y. a.s. a žalobkyňa uzavreli zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb. Podľa zmluvy bol žalobkyňi poskytnutý revolvingový úver vo výške 5000,- Eur, pri aktuálnej výške úverového rámca 600,- Eur, ktorý sa zaviazala splácať v splátkach min. 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší násobok 300,- Eur, pri fixnej úrokovej miere 26,68 % a RPMN vo výške 46,36 %. Poplatok za poistenie predstavuje 6,99 %. K námietke žalovaného, že z bodu 32 odôvodnenia nevyplýva záver o neperfektnosti zmluvy a nepodpísaní zmluvy o revolvingovom úvere odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie jasne uviedol, že nemá dôvod na odklon od rozsudkov, ktoré v obdobných prípadoch označili právny úkon za neperfektný a z hľadiska nedodržania písomnej formy vyžadovanej zákonom a absencie vôle zo strany spotrebiteľa za neplatný. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade mala žalobkyňa záujem o uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere na nákup tovaru, alebo služby vo výške 395,- Eur a ak ho chcela získať, musela podpísať zmluvu pripravenú na vopred pretlačenom formulári, ktorý popri časti 1 kde je upravená zmluva o spotrebiteľskom úvere a ktorú mal spotrebiteľ záujem obsahovala aj časť 2 upravujúcu zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytnutí platobných služieb. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že sa pri podpise uvádzajú 2 časti tejto zmluvy, teda časť 1 a časť 2 a že žalobkyňa túto zmluvu podpísala 2 krát. Aj odvolací má za to, že takéto konanie možno kvalifikovať ako nekalú praktiku. Obchodná praktika takéhoto typu tak ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku

sa podľa ustálenej súdnej praxe považuje za klamlivú ak zapríčiniť alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Súd prvej inštancie konštatuje, že podmienkou pre uzavretie zmluvy na kúpu spotrebného tovaru bol aj podpis v revolvingovej zmluvy, ktorá bola súčasťou pretlačeného formuláru. Žalovaný tvrdí, že tomu to tak nebolo, že pokiaľ by bola žalobkyňa podpísala len časť týkajúcu sa bodu 1 nemusela by časť týkajúcu sa bodu 2 podpísať. Uvedenú skutočnosť však žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal a podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ má žalovaný za to, že môže podpisovať zmluvy 2 prípadne 3 bolo by pre druhú stranu zrozumiteľné a pochopiteľné pokiaľ pod každú časť zmluvy by sa podpísala samostatne. Teda pod bodom 1 zmluvy, ktorá by mohla tvoriť samostatnú časť bol by aj podpis oboch strán. Následne by bol takýto podpis aj pod druhou časťou zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu iba takýto spôsob podpisu zmluvy by zodpovedal pravidlám formálnej logiky o tom, že skutočne žalobkyňa chcela takúto zmluvu podpísať. Podľa názoru odvolacieho súdu na tom nič iné ani skutočnosť, že následne žalobkyňa čerpala na základe zmluvy č. 2 finančné prostriedky. Jedná sa skutočne tak, ako to uzavrel súd prvej inštancie o neplatný právny úkon. Preto bola žalobkyňa povinná vrátiť len to, čo skutočne dostala. Čo do žalovanej sumy jedná sa na strane žalovaného skutočne o bezdôvodné obohatenie, teda súd správne zaviazal žalovaného toto bezdôvodné obohatenie vydať. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). s ohľadom na vyššie uvedené táto odvolacia námietka nebola tiež naplnená.

11. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie aj v súlade s požiadavkami zakotvenými v § 220 ods. 2 CSP dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie aj s poukazom na judikatúru vyšších súdov v tejto otázke. Aj napriek tomu možno súhlasiť s názorom žalovaného, že v bode 32 odôvodnenia malo byť jasnejšie uvedené kde je odkaz na judikatúru a kde už hodnotí súd prvej inštancie skutkový a právny stav v konkrétnej veci. Uvedené však nemalo vplyv na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu nebola naplnená odvolacia námietka žalovaného o odňatí možnosti konať pred súdom.

12. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku I. podľa ust. § 387 CSP ako vecne správny.

13. Súd prvej inštancie tak ako konštatoval odvolací súd vyššie rozhodol vo výroku II. tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Neuviedol však v akom rozsahu aj keď správne konštatoval, že o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. V dôvodoch v bode 42 odôvodnenia však už súd prvej inštancie konštatuje, že v danom prípade bola predmetom konania suma 140,- Eur súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a preto zaviazal na trovy žalovaného v rozsahu 100%. Uvedené však vo výroku chýba. Takýto výrok rozsudku by bol nevykonateľný. Preto odvolací súd zmenil rozsudok podľa ust. § 388 CSP vo výroku II. o trovách konania tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech vo vzťahu k neúspešnému žalovanému (§255 ods. 1 CSP).

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady tak prvoinštančných ako odvolacích trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§262 ods. 1 CSP).

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:00.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.